

● به همراه ویژه‌نامه معماری پایدار (شماره دوم) ●

سکه‌های تاریخی ایران زیر چکش حراج

با وجود وعده‌های وزارت میراث فرهنگی برای توقف حراج سکه باستانی ایران مربوط به دوران هخامنشیان و ساسانیان در نیویورک به فروش رفت

۴

روزنامه سامما

سال بیستم | شماره پیاپی ۳۰۴۱ | پنجشنبه ۲۷ دی‌ماه ۱۴۰۳ | قیمت ۵ هزار تومان

www.payamema.ir

ویژه‌نامه معماری پایدار
(شماره دوم)

راز شهرهای تاب‌آور

بررسی روش‌های اعتراض مسالمت‌آمیز مردم به مشکلات کشور

حق‌اعتراض کجاست؟

۲

ایران

۳

اعتراض در تهران

[۶]

بررسی روش‌های اعتراض مسالمت‌آمیز مردم به مشکلات کشور

حق اعتراض کجاست؟

تجمعات مسالمت‌آمیز بدون حمل سلاح و مشروط به این که مبانی اسلام را نقض نکند، آزاد است. تصری‌های قانون احزاب و آیین‌نامه‌های مرتبط نیز بصراحت تأکید دارند تجمعات و راهپیمایی‌ها در اماکن عمومی با کسب مجوز از وزارت‌کشور امکان‌پذیر است.
باین‌حال، این قوانین در عمل نادیده گرفته می‌شوند و تنها در زمان بحران‌ها و تنش‌های اجتماعی است که به آنها اشاره می‌شود؛ گویی صرفاً در چنین لحظاتی وعده‌ها هم فراموش می‌شود.

| افشین امیرشاهی |

| سردبیر |

هر بار که مردم به خیابان می‌آیند و صدای اعتراض‌شان بلند می‌شود، با این وعده روبه‌رو می‌شویم که مکان مشخصی برای تجمعات مردمی به‌عنوان راحل مدیریت اعتراضات در نظر گرفته می‌شود. اما اعتراض‌ها که فروکش می‌کند، وعده‌ها هم فراموش می‌شود.

حالا این سؤال پیش می‌آید که مردم چگونه باید صدای اعتراض‌شان را به گوش مسئولان برسانند؟ چطور به هوای آلوده اعتراض کنند؟ چگونه نگرانی‌هایشان از قطع برق را بیان کنند؟ به چه زبان بگویند از سیاست‌های ناکارآمد در کشور خسته شده‌اند؟ بر سر چه کسانی فریاد بزنند که فیلترینگ امانشان را بریده است؟ دربارهٔ مسئله حجاب با چه کسانی حرف بزنند؟ گلایه‌هایشان دربارهٔ بیکاری، تورم، بی‌آبی، بحران‌های فراوان زیست‌محیطی، مشکلات تحریم، انزوای ایران در جهان و ده‌ها مسئله مهم را به کجا ببرند؟ آیا مردم حق اعتراض دارند؟ اگر درست‌ن سخنی و مشتقت زندگی می‌کنند، کجا و چگونه بگویند این زندگی حاصل مدیریت شمامت و این شما مدیران کارناپند هستید که ما را به این نقطه رسانده‌اید؟ آیا حتماً باید به کف خیابان بیایم تا صدایمان شنیده شود؟ اگر برای ما حق اعتراض قائل هستید، بگویید راهش چیست و صدای ما کجا باید شنیده شود. پس از اعتراض‌های دی ۱۳۹۶، دولت وعده داد مکان‌هایی مثل پارک‌ها، ورزشگاه‌ها و نزدیکی مجلس را برای تجمعات تعیین کند. هدف روشن بود؛ اعتراض در فضایی امن که هم صدای مردم شنیده شود و هم از نازاری و تخریب و درگیری جلوگیری شود. اما این وعده‌ها هم در هجوم مشکلات گم شد. مردم هنوز منتظرند که بداندن راه اعتراض چیست و کجا باید فریاد بزنند.

دولت خرداد ۱۳۹۷ تصویب کرد براساس اصل ۲۷ قانون اساسی و به رسمیت شناختن حق اعتراض مردم، نحوه برگزاری اعتراضات و محل آن تعیین شود، اما دیوان عدالت اداری آن را باطل کرد. دلیل دیوان این بود که تصمیم‌گیری دربارهٔ چنین موضوعاتی باید توسط «کمیسیون احزاب» انجام شود، نه هیئت دولت.

این ابطال در شرایطی صورت گرفت که دیوان عدالت اداری این مصوبه را مغایر با اصل ۲۷ قانون اساسی دانست؛ اصلی که تشکیل اجتماعات مسالمت‌آمیز را آزاد و بدون نیاز به مجوز اعلام می‌کند. براساس اصل ۲۷ قانون اساسی، برگزاری

مسئله نشان‌دهنده نبود آمادگی و تمایل برای ایجاد فضایی باز است که مردم بتوانند در آن بصورت مسالمت‌آمیز و مؤثر اعتراضات خود را بیان کنند و حاکمیت نیز به آن واکنش مثبت و سازنده نشان دهد. مثال واضح این برخورد‌ها، تعلیق قلمی «محسن رثانی»، استاد اقتصاد دانشگاه اصفهان، است که در همین روزهای اخیر رخ داد. مثال دیگر نیز ممنوعیت ایجاد کردن برای «سیدمحمد خاتمی» برای حضور در مراسم افتتاح بیمارستان آیت‌الله هاشمی است؛ موضوعی که ناخردندی رئیس‌جمهور از این محدودیت‌ها را به‌همراه داشت و متعاقباً به وزیران اطلاعات و دادگستری دستور داد تا محدودیت‌های ایجادشده ابانت‌اش مشکلات و مطالبات مختلف مردم مواجه بوده است. ولی به‌جای حل کردن این دغدغه‌ها و سیدنگی جدی به مسائل مردم، دولت و حاکمیت اغلب تمرکز خود را بر جمع کردن اعتراضات معطوف کرده‌اند. هر زمان که اعتراضات مردم شدت گرفته است، به‌جای توجه به خواسته‌ها و نیازهای اساسی آنها، تلاش شده است این اعتراضات به‌طور موقت خاموش شوند؛ بدون آنکه راحل‌های واقعی برای مشکلات پیدا شود.

مسئله‌های همچون نارضایتی از وضعیت اقتصادی، فساد، حقوق شهروندی و مسائل اجتماعی همیشه در قالب اعتراضات مردمی به سطح جامعه آید اما به‌دلیل ناتوانی در رسیدگی اصولی به این دغدغه‌ها، تنها راهکارهای مقطعی و موقت به‌کار گرفته شده‌اند. نتیجه این رویکرد این بوده که مشکلات و نگرانی‌ها به‌جای حل شدن، به آینده منتقل شده‌اند. این روند ادامه‌دار باعث شده است اعتراضات مردمی مسالمت‌آمیز اعتراضات کنونی را به‌همراه تجمع مشابهی ۷ دی مقابل مرکز ملی فضای مجازی برگزار شده بود و نسبت به برداشته شدن فیلترینگ اعتراض کرده بودند.

شبکه‌های اجتماعی محلی برای شنیدن صدای مردم

در جریان فعالیتهای انتقادی گروه‌های وسیعی از مردم، شبکه‌های اجتماعی به یکی از ابزارهای قدرتمند برای شنیده شدن صدای مردم تبدیل شده است؛ به‌خصوص در شرایطی که رسانه‌ها به محدودیت مواجه هستند. فضای مجازی توانسته است به محلی برای انتقال صدای مردم تبدیل شود. شبکه‌های اجتماعی این امکان را به‌وجود آوردند که بدون نیاز به میانجی‌گری‌های رسمی، حرف مردم به گوش مسئولان برسد و چسپا توجشان را نیز جلب کند. یکی از آنها اعتراض گسترده مردم به تغییر نام خیابان بیستون به سی‌سنار بود.

در حالی‌که اخیر شرایط به‌شدت تغییر کرده است؛ اگر درگذشته صدای مردم توسط برخی اظهارنظر مانند کمین «من شهردارم» انجام می‌شود، اما این ناشی مشارکت و نفوذ ساکنان در تصمیم‌سازی نیست؛ به این دلیل که اساس هر سازمان‌ها فضای مناسبی برای تجمعات معترض به عملکرد این نهادها داشته باشند. اما اینکه درور جایی از شهر را خشک‌کنیم و به مردم بگوئیم این نقطه جای اعتراض است، دقیقاً بمعنای این است که در

سایر فضاهای عمومی شهر حق اعتراض وجود ندارد؛ چنین کاری درست نیست. بنابراین، آگانیک زندگی در شهر خودش فضاهای اعتراض را می‌سازد، مگر اینکه مداخلات شهرداری و کالبدی اجازه جمع شدن به افراد را نهد. نکته دیگری که به‌نظر من مهمتر است، این است که نظام مدیریت شهری تهران و تقریباً در سایر شهرها اساساً همه راه‌های نفوذ ساکنان شهر را به تصمیمات مدیریت شهری

بسته است؛ به این معنا که هیچ ارتباط پویا و دوجانبه‌ای میان ساکنان و مدیریت شهری دیده نمی‌شود. تلاش‌هایی با عنوان مشارکت و حق

افکار عمومی شوند. به‌عنوان نمونه، انتشار اخبار مبنی‌بر خشونت یا درگیری‌های غیرواقعی می‌تواند احساسات عمومی را تحریک و اعتراضات را از مسیر اصلی خود منحرف کند؛ موضوع فرودگاه مهرآباد می‌تواند مثال مرتبیطی باشد. برخی افراد و گروه‌ها نیز ممکن است به‌عمد اخبار دروغین منتشر کنند تا فضا را هیجانی یا سیاسی کنند یا اذهان عمومی را از موضوع اصلی منحرف سازند. این امر به‌ویژه در شرایطی که مردم از نبود شفافیت خبری رنج می‌برند، خطرناک‌تر می‌شود.

ناتوانی در راستی‌آزمایی اخباریکی از مشکلات مهم فضای مجازی است. کاربران براحتی اخبار و اطلاعات را بدون بررسی صحت آنها بازنشر می‌دهند. در این فرآیند، بسیاری از اخبار نادرست و گمراه‌کننده ممکن است به‌عنوان واقعیت پذیرفته شوند. این مشکل به‌ویژه در شرایطی که اینترنتت به ابزار اصلی دسترسی به اطلاعات تبدیل شده است، نمود بیشتری پیدا می‌کند.

کُ دست رسانه‌ها را باز بگذارید

اما بخش مهمی از این کاستی‌ها و کمبودها به‌علت آزاد نبودن رسانه‌ها است. رسانه‌ها می‌توانند مسئولان را به‌سمت مسؤلیت‌پذیری بیشتر سوق دهند. رسانه‌های آزاد می‌توانند اطلاعات دقیق و مستند از وضعیت کشور و مشکلات مختلف مردم منتشر کنند. در چنین شرایطی، به‌جای اینکه برخی اخبار و شایعات نادرست در فضای مجازی انتشار پیدا کنند، رسانه‌ها با ارائه دادها و مستندات معتبر می‌توانند مردم را از واقعیت‌ها آگاه کنند و به جلوگیری از گسترش اخبار غلط ب‌همراه داشت و متعاقباً به وزیران اطلاعات و دادگستری دستور داد تا محدودیت‌های ایجادشده برای همبستگی تبدیل شده‌اند. ازاین‌رو، مردم بااستفاده از هشتگ‌ها، ویدئوها و تصاویر به اشتراک گذاشته‌شده در این شبکه‌ها می‌توانند اعتراضات خود را به سطح جهانی ارتقا دهند. از طرف دیگر، شبکه‌های اجتماعی به کاربران این فرصت را می‌دهند که در یک فضای غیررسمی و مستقل از رسانه‌های رسمی، به مباحثات اجتماعی بپردازند. این فضاها می‌تواند به جامعه‌ای منسجم و فعال برای اعتراضات و تغییرات اجتماعی تبدیل شود. به‌علاوه، کاربران در این شبکه‌ها براحتی می‌توانند نظرات و تجربه‌های خودشان را با دیگران به اشتراک بگذارند و دیدگاهی جمعی از مشکلات مختلف به‌دست آورند و از آن برای هماهنگی بهتر در اعتراضات استفاده کنند. البته باید توجه داشت در سال‌های اخیر استفاده از برخی قوانین موجود در ایران مانند «قانون مجازات اسلامی» و «قانون جرایم رایانه‌ای» به‌عنوان ابزارهایی برای محدود کردن صداهای اعتراضی و ساکت کردن فعالیت‌های منتقدان مورد توجه قرار گرفته است. این امر به‌ویژه در فضای آنلاین و شبکه‌های اجتماعی مشهود است؛ جایی که برخی از معترضان برای بیان نگرانی‌ها و اعتراضات خود از بستر اینترنتت استفاده می‌کنند.

کُ صدواسیمای رسانه مردم باشد
آزاد بودن رسانه، موضوع مهمی است که در صدواسیمای تصمیم‌گیری ملی ایران باید صدای همه اقشار جامعه و همه سلیقه‌ها باشد؛ مسئله مهمی که متأسفانه سال‌هاست در صدواسیمای فراموش شده است. بسیاری از انتقادات و اعتراضات مردم در باره مسائل اجتماعی، اقتصادی و سیاسی به‌خوبی شنیده نمی‌شود، درحالی‌که صدواسیمای باید صدای مردم باشد، نه قدرت! باید از درون جامعه برآید و با صدای رسای خود، خواسته‌ها و مطالبات مردم را در سطحی عادلانه و شفاف مطرح کند. تنها در این‌صورت است که می‌توان به رسانه ملی به‌عنوان نماینده‌ای از مردم و حامی آنها اعتماد کرد. اما صدواسیمای به‌ویژه در سال‌های پرانتهاپ اخیر به ابزاری برای ترویج موضوع و دیدگاه‌های رسمی تبدیل می‌شود. این مسئله باعث شده است بخش قابل‌توجهی از صدای مردم و مسائل حقیقی که با آن مواجه هستند، به حاشیه رانده شوند و در بزانه‌ها یا اخبار به‌طور کامل نادیده گرفته شوند. این رویکرد نغتنبا اعتماد مردم را کاهش می‌دهد بلکه موجب افزایش نارضایتی عمومی نیز می‌شود. در همین چارچوب می‌بایم صدواسیمای به‌جای پرداختن به مسائل و مشکلات مردم و بربرنگ کردن نگاه آنها، تنها به ارائه تصویر سطحی از وضعیت موجود می‌پردازد؛ که به‌هیچ‌وجه انعکاس‌دهنده نظرات و دغدغه‌های عمومی نیست.

کُ اعتراض بدون اضطراب
در شرایطی که اعتراضات و تجمعات مردمی به‌عنوان یک ابزار اساسی برای بیان نارضایتی‌ها و مطالبات در هر جامعه‌ای شناخته می‌شود، در ایران نیز شاهد حضور مردم در خیابان‌ها برای بیان دغدغه‌ها و گلایه‌هایشان از مشکلات اقتصادی، اجتماعی و سیاسی بودهایم. درحالی‌که اعتراض حق قانونی مردم است، همچنان مسیر اعتراض یا چالش‌های بسیاری روبه‌رو است. سؤالی که مطرح می‌شود، این است که چگونه می‌توان مسیر اعتراضات را تسهیل کرد و به این فرآیند نظم و شفافیت داد؟ فعالان سیاسی و کشتگران اجتماعی در سال‌های اخیر بر تدوین آیین‌نامه‌های اجرایی شفاف و جامع برای اجرای اصل ۲۷ قانون اساسی تأکید کرده‌اند. اصل ۲۷ قانون اساسی به مردم حق اعتراض مسالمت‌آمیز می‌دهد، اما هنوز آیین‌نامه‌های اجرایی مشخصی برای این اصل وجود ندارد. به‌همین دلیل، بسیاری از اعتراضات، باوجود قانونی بودن، با چالش‌های جدی در مراحل مختلف روبه‌رو شده‌اند. به‌عنوان نمونه، نبود شفافیت در نحوه اخذ مجوز و مسؤلیت‌های نهادها باعث شده است اعتراضات براحتی با مانع روبه‌رو می‌شوند. درعین‌حال، آموزش نیروهای انتظامی و امنیتی به‌منظور مدیریت مسالمت‌آمیز اعتراضات نیز اهمیتی دوچندان دارد؛ چون برخورد‌های قهری و خشونت‌آمیز با معترضان نغتنبا به تشدید تنش‌ها می‌انجامد بلکه اعتماد عمومی به نهادهای امنیتی را نیز کاهش می‌دهد. ایجاد پلتفرم‌های گفت‌وگوی مستقیم بین مردم و مسئولان نیز می‌تواند جایگزین مناسبی برای تجمعات گسترده باشد. این پلتفرم‌ها به مردم امکان می‌دهد براحتی دغدغه‌هایشان را بیان کنند، بدون آنکه نیاز به حضور فیزیکی در خیابان‌ها باشد.

کُ ایران بدون جهان

هیچ کشوری نمی‌تواند خود را جدا از جامعه جهانی تصور کند. ایران نیز مستثنا نیست و با تمام توانایی‌هایی که دارد، نمی‌تواند در عرصه‌های گوناگون، ارتباط با جهان را نادیده بگیرد. تغییرات سریع در سیاست‌های جهانی، تحولات اقتصادی و فناوری‌های نوین، ایران را مجبور به تعامل بیشتر با دیگر کشورهای می‌کند. اتوجهیه تحریم‌ها و فشارهای فزاینده اقتصادی که طی سال‌ها بر کشور وارد آمده و مردم را ناراضی کرده، واضح است که حل مشکلات داخلی بدون همگرایی با جهان نشدنی است. خواست مردم ایران نیز همین است. مردم به‌دنبال فرصت‌های بهتر برای زندگی هستند و می‌خواهند ایران نیز در کنار دیگر ملت‌ها قرار گیرد. همان اتفاقی که در کشورهای همسایه رخ می‌دهد. چون به مرحله‌ای رسیدیم که حل بحران‌ها و بحران‌های کشور بدون توجه به سبب‌های بین‌المللی و جذب سرمایه‌گذاری خارجی قابل‌حل است. برای رسیدن به این هدف، ایران باید بتواند روابط خود را با کشورهای مختلف تقویت کند و از دیپلماسی هوشمندانه برای رفع مشکلاتش بهره ببرد؛ به‌ویژه که ایران به جایی رسیده است که باید از توان علمی و اجرایی جهان در حل مشکلاتش استفاده کند.

شاید بسیاری از ما تصور کنیم شرایط کشور تنها با آمدن تحریم‌ها تغییر کرده است. اما در عمل این‌طور نیست؛ چون رشد اقتصادی کشور پیش‌ازاین نیز عمدتاً براساس بهره‌برداری بی‌رویه از منابع طبیعی شکل گرفته بود. اما از سال ۸۴ با افزایش درآمد‌های نفتی، روند تخریب منابع سازمان‌یافته و سیستماتیک به عمق نظام اقتصادی نفوذ کرد و قوانینی همچون قانون تثبیت قیمت‌ها و منطقی‌سازی نرخ سود بانکی تصویب شدند که نارتازیه‌های بزرگ در بخش‌های انرژی و بانکی تنها بخشی از تأثیرات چنین تصمیم‌هایی بود. مشکلاتی همچون بیماری‌های حنندی و رکود صنعتی از سال‌های ۸۴ تا ۹۰ آغاز شد. بیماری‌های حنندی یک مفهوم اقتصادی است که تلاش می‌کند رابطه بین استفاده بی‌رویه از منابع طبیعی چون معادن نفت و گاز، طلا و نقره آن را و رکود ناشی از آن را در بخش صنعت داخلی توضیح دهد. از سال ۸۶ به‌بعد، صنعت کشور وارد رکود شد و زنجیره‌های تأمین داخلی یکی پس از دیگری فروپاشیدند. با شروع دهه ۹۰، تحریم‌ها به مشکلات موجود افزودند. شد. تحریم‌ها به آغازگر بحران بودند و نه عامل اصلی آن، بلکه بر

ناکارآمدی‌های داخلی تکبیه کردند و آنها را تشدید کردند. در واقع، ضعف‌های ساختاری اقتصادی کشور زمینه‌ای فراهم کرد که تحریم‌ها تأثیرات عمیق‌تر و گسترده‌تری بر جای بگذارند.

کُ تسلط منافع خاص و سرنوشت توسعه کشور

متأسفانه هرچه از انقلاب فاصله گرفتیم، سیاست‌های اقتصادی مانند کنترل قیمتی و بنگاهداری، گروه‌های ذی‌نفعی را پدید آورد که مخالف هرگونه اصلاحات ساختاری و اقتصادی بودند. این گروه‌ها منافع خود را در نارتازیه‌ها و اختلاف قیمت‌ها می‌یابند و از سیاست‌های اشتباه اقتصادی بهره‌برداری می‌کنند. در طول این سال‌ها، نرخ‌های چندگانه ارز، قیمت پایین سوخت و قاچاق آن و تفاوت میان نرخ سود بانکی و نرخ بهره بازار به منبع اصلی سود برای این گروه‌ها تبدیل شده است. این شرایط، ایران را به یکی از معدود کشورهایی تبدیل کرده است که بیش از ۴۵ سال با تورم مزمن دووقمی دست‌وپنجه نرم می‌کند. از سوی دیگر، در سال‌های اخیر گروه‌هایی شکل گرفته‌اند که منافعیشان در ادامه تحریم‌ها و حفظ وضعیت موجود وابسته است. این گروه‌ها از مبادلات اداری بدون نظارت، اختلالات در سیستم مالی و کم شدن پول در حساب‌های بانکی سود می‌برند. در واقع، تحریم‌ها نغتنبا در برابر اصلاحات داخلی سد ایجاد کرده‌اند بلکه زمینه‌ساز افزایش فساد و بهره‌برداری نامشروع از شرایط اقتصادی کشور شده‌اند. در نخستین سال‌های دوران پس از انقلاب شاهد همکاری بین دولت و مردم برای دستیابی به رشد و توسعه بود. اما در حال حاضر آن توافق میان دولت و مردم جای خود را به منافع گروه‌های خاص داده است. امروز مشکلاتی مانند افزایش نرخ بازپان‌دگی از تحمیل، قرار نمرات دانش‌آموزان در آزمون‌های بین‌المللی و بی‌توجهی به رشد شاخص‌های توسعه و رها کردن محیط‌زیست به‌شدت احساس می‌شود. در حوزه بهداشت و سلامت، دهک‌های پایین جامعه از امکانات کافی محروم شده‌اند؛ چون گروه‌های ذی‌نفع ترجیح می‌دهند بارانه‌ها به‌جای اینکه به‌دست نیازمندان برسند، به ارز ترجیحی دارو اختصاص یابند. این وضعیت نشان‌دهنده تسلط منافع خاص بر سیاست‌های عمومی کشور است؛ مسیری که نغتنبا به ناتوانی در توسعه پایدار انجامیده بلکه شرایط اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی کشور را تحت‌تأثیر منفی قرار داده است. همین چند روز پیش بود که مهدی کوچکزاده، نماینده تهران در مجلس، در تذکری تند به رییس مجلس گفت که «تأثیرات مثبت برای ملیان‌دهنده ایرانی راضی نیست مالیات او پیش از حمایت از غزه، صرف لس‌آنجلسی‌ها شود. او گفت: برخی می‌خواهند کشور را به آمریکا بفروشند.

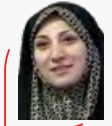
جالب اینکه در ندیای پیچیده امروز، مسائل اقتصادی و سیاسی کشور با یک رقابت برای «نوکری آمریکا» تقلیل دهند، درحالی‌که اگر به‌جای افکار تند و شتابزده، کمی به واقعیت‌های روزمره مردم توجه می‌کردند، گزینه‌های بهتری برای حل مشکلات اقتصادی پیدا می‌شد.

کُ نگاه نهادهای مسئول به انتقاد و اعتراضی تغییر کند

در پایان، سؤال اصلی همچنان باقی است: مردم چگونه می‌توانند اعتراضات خود را به‌طور مسالمت‌آمیز بیان کنند، بدون اینکه درام سرکوب می‌ی‌توجهی گرفتار شوند؟ واقعیت این است که انتقاد و اعتراض می‌تواند فرصتی برای پیشرفت و اصلاحات جامعه باشد. اما تا زمانی‌که مسائل بنیادی همچنان به فراموشی سپرده شوند و وعده‌ها تنها برای آرام کردن بحران‌ها داده شوند، اعتراضات در مسیری بی‌سرانجام خواهند ماند. جامعه‌ای که به صدای مردم اهمیت ندهد، نغتنبا نمی‌تواند در برابر اعتراضات مقاومت کند بلکه در مسیر پیشرفت هم عقب می‌ماند. مردم ایران شایستگی دارند که صدایشان شنیده شود، نه اینکه در سایه تهدید یا سانسور، در برابر مشکلات ساکت بمانند. نهادهای مسئول باید نگاه خودشان به مسئله هم تغییر کند. اعتراضات تهدیدنده انتقاد نغتنبا تهدیدی برای نظام نیست بلکه فرصتی است برای رشد و پیشرفت. تنها با پذیرش انتقادات، می‌توان به توسعه‌ای پایدار و بهبود وضعیت اجتماعی و اقتصادی رسید. اصلاحات بدون شنیدن صدای مردم، تنها وعده‌ای بی‌اثر باقی خواهد ماند.

قانون اساسی حق اعتراض را برای مردم فراهم کرده است

بخشی از مجلس شود، بتواند فضایی برای تجمعات احتمالی باشد. امروزه خیابان‌های بهارستان یا مجاهدین اسلام مرکزی برای تجمع مردم است. اما خیابان «مردم» خیابانی بود که به‌هم‌بام خود مردم بود و هم می‌تواست محلی برای بیان اعتراضات مردمی باشد. به‌طورکلی در کشورهای دیگر هم تجربه‌هایی از این‌دند وجود دارد. یعنی این‌طور نیست که همه تجمعات با مجوزهای قانونی یا توسط احزاب یا گروه‌های صنفی صورت گیرد. برخی از کشورها هم فضاهایی را برای اعتراض‌ها اختصاص داده‌اند. اما اینکه گفته شود در ایران فضایی برای اعتراض وجود ندارد، نمی‌تواند گزاره صحیحی باشد و مردم می‌توانند اعتراضات خود را مطرح کنند. اما وجود یک قانون که فضایی را برای آنها تعیین کند، شاید بتواند ظرفیتهای بیشتر را برای افراد فراهم کند.

| زهرا نژادبهرام |

| عضو سابق شورای شهر تهران |

به‌نظر من به‌طورکلی مردم می‌توانند اعتراض کنند، اما این پرسش که «مردم چطور می‌توانند اعتراض کنند؟» پرسش درستی است که درعین‌حال، تجربه آن را نیز داریم. براساس اصل ۲۷ قانون اساسی همه گروه‌ها و دسته‌جاتی که تمایل دارند تجمعاتی را داشته باشند، باید مجوز آن را از وزارت کشور دریافت و مکان آن را معین کنند. اما دولت سیزدهم لایحه‌ای در ادیبه‌شتم‌ه‌ه سال گذشته تقدیم مجلس کرد که براساس آن گرفتن اخذ مجوز را حذف کرده و گفته شده بود دسته‌جات و

| فقیسه آزاد |

| جامعه‌شناس |

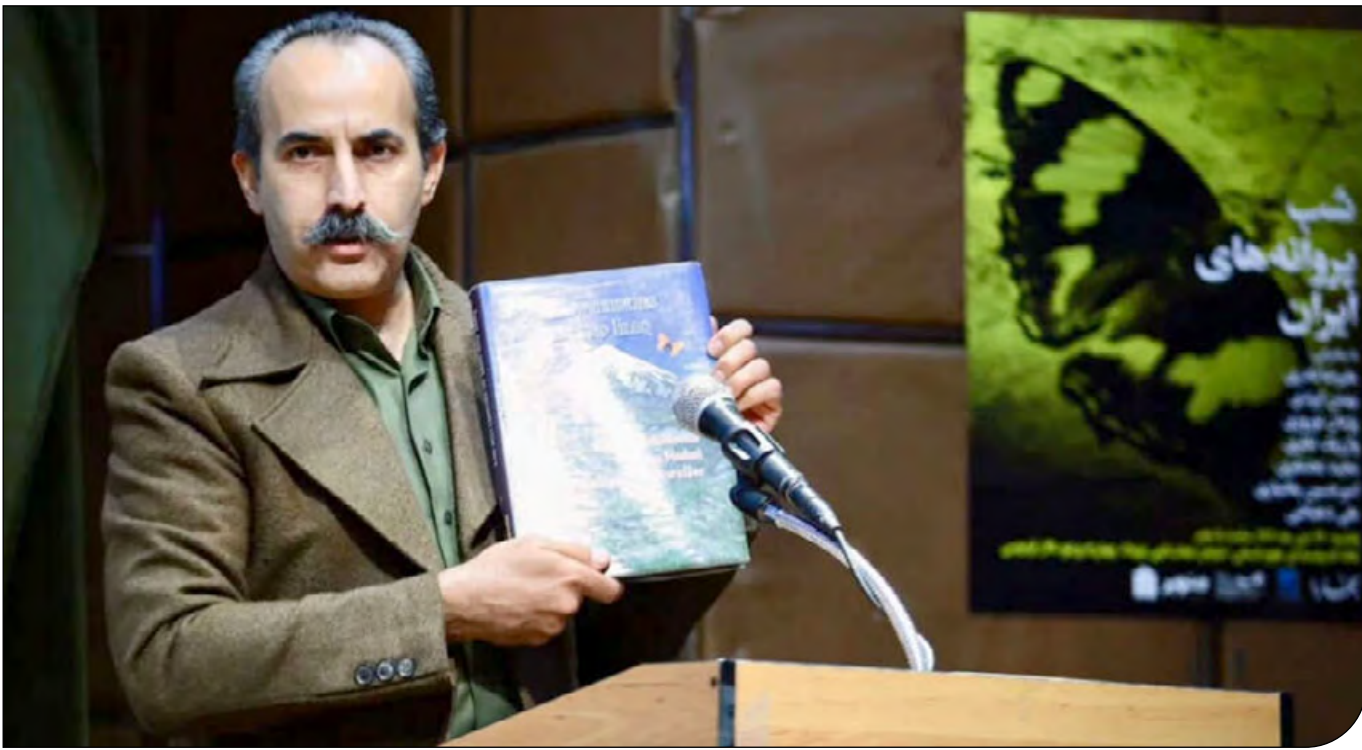
فضای عمومی یک شهر متعلق به ساکنان شهر است. به همین دلیل، با در نظر گرفتن یک محل، برای تجمع و تبدیل شدن آن به قانون موافق نیستم. اگر جمعی از مردم در شهر بخواهند اعتراضی داشته باشند، نهایت آن این است که با نهاد انتظامی یک هماهنگی صورت گیرد تا نظم عبورمرور به‌هم نریزد، اما تعیین یک محل بمعنای خشک‌کنی کردن یک نقطه برای اعتراض کردن، به‌نوعی محدود کردن حق بر فضای عمومی شهر است. اما به‌طورکلی جریان زندگی در شهر خودبه‌خود فضاهایی را برای نشان دادن اعتراض پیدا می‌کند؛ مثل روبه‌روی

بررسی نقش پروانه‌ها به‌عنوان شاخص سلامت اکولوژیک و تأثیر تخریب زیستگاه بر کاهش تنوع زیستی آنها در کشور

چرای بی‌رویه

دشمن پنهان بال‌رنگی‌های ایران

علیرضا نادری: بهترین استان برای پروانه‌نگری لرستان است

علیرضا نادری

هشتصدوسومین شب از سلسله شب‌های بخارا یا همکاری فصلنامه صنوبر، انجمن مستندسازان حیات‌وحش و تنوع‌زیستی، انتشارات ایرانشناسی و خانه اندیشمندان علوم انسانی به پروانه‌های ایران اختصاص داشت. در این شب که یکشنبه، ۲۳ دی‌ماه ۱۴۰۳، برگزار شد، «علیرضا نادری»، «بهمن ایزدی»، «پژمان نوروزی»، «وازیزک نظری»، «مجید غضنفری»، «امیرحسین بختیاری»، «مانیا شفاهی» و «علی دهباشی» در خانه اندیشمندان علوم انسانی سخنرانی کردند.

در ابتدای این نشست علی دهباشی با اشاره به اینکه در شب‌های بخارا به مجموعه شب‌های زیادی به حوزه محیط‌زیست اختصاص پیدا کرده است، گفت: این شب‌ها شناخت ما درباره ایران را افزایش می‌دهد. مانیا شفاهی، سردبیر فصلنامه صنوبر، نیز در این نشست پروانه‌ها را یکی از مهمترین شاخص‌های پایش اکولوژیک دانست و گفت: حضور پروانه‌ها در اکوسیستم‌های طبیعی خبر از سلامت این عرصه‌ها می‌دهد. خوشبختانه در ایران تنوع پروانه‌های ما کم نیست و در کشورمان بیش از ۴۶۵ گونه پروانه شناسایی شده است.

کُنایازی به سفر برای معرفی گونه جدید نادریم
علیرضا نادری، پروانه‌شناس، در این شب بخارا کوهنوردان حرفه‌ای را نخستین پروانه‌شناسان معرفی کرد و گفت: بسیاری از پروانه‌هایی که در زمان گذشته کشف شدند، در ارتفاعات بالای چهار هزار متر بودند. پروانه‌شناسان در آن دوره با امکانات حداقلی و با مشکلات فراوان به کوهستان‌ها می‌رفتند و روی این گونه‌ها پژوهش می‌کردند. به‌گفته این پروانه‌شناس، اولین چکلیست رسمی از پروانه‌ها که می‌توان به آن استناد کرد، به سال ۱۹۸۰ بومی‌گرد که توسط پژوهشگران آلمانی در ایران منتشر شد. او افزود: این چکلیست شامل حدوداً ۳۲۷ گونه بود. از آن سال، تا زمانی که وازیزک نظری کار بر روی پروانه‌ها را شروع و چکلیست جدیدی منتشر

کرد، فهرست دیگری چاپ نشد. نادری با بیان اینکه حدود ۳۵ سال پیش مطالعاتش را درباره پروانه‌ها شروع کرده است، گفت: به‌قدری دنیای پروانه‌ها وسیع است که هرچه در آن غوطه‌ور می‌شویم، تازه می‌فهمیم کمتر و کمتر می‌دانیم. در سال ۸۲ کتابی با تنوع ۳۸۰ گونه از پروانه‌های ایران در سازمان محیط‌زیست منتشر شد. از آن سال کتاب دیگری منتشر نشد تا اینکه در سال ۹۰ تصمیم به ارائه کتاب‌های راهنمای میدانی پروانه‌های ایران کردیم و آن را با تنوعی حدود ۲۰۰ گونه به چاپ رساندیم. او که در این سال‌ها در بخش‌های مختلف ایران کار پژوهش روی پروانه‌ها انجام داده است، اضافه کرد: در سال ۲۰۱۴ اطلس گونه‌های پروانه‌ها با حدود ۴۱۳ گونه را منتشر کردیم که نشان می‌داد چقدر کشور ما جای کار دارد. همچنین، در سال ۹۸ در انتشارات ایرانشناسی تصمیم گرفتیم کتاب راهنمای پروانه را به‌روز کنیم و حدود ۴۳۰ گونه در این کتاب منتشر شد. همچنین، حدود چهار سال پیش حسین رجایی از پروانه‌شناسان خوب کشورمان پیشنهاد داد چکلیستی از لیدوپترهای ایران تهیه کنم و این کار را انجام دادیم. این چکلیست کامل‌ترین گروه حشراتی است که در ایران منتشر شده است. در این کتاب ۴۴۴ گونه پروانه از ایران گزارش شد. در حال حاضر که با شما صحبت می‌کنم، حدود ۴۷۰ گونه پروانه در ایران داریم. به‌گفته این پروانه‌شناس، امروزه شاید برای معرفی یک گونه جدید نیاز به سفر نداشته باشیم

نمی‌شوند. او افزود: امشب برای بزرگداشت بهمین ایزدی، فعال محیط‌زیست، نیز در شب پروانه‌های ایران گفت: ما تعادل محیطی را بهمین زده‌ایم و همین باعث شده است بال‌رنگی‌هایمان در آستانه انقراض قرار بگیرند. سال‌ها قبل که ماژگون می‌رفتیم، پروانه‌هایی با بال سفید و نارنجی می‌دیدیم که امروز دیگر مشاهده نمی‌شوند. او افزود: امشب برای بزرگداشت

دارد، او افزود: شما تمام سختی‌های راه پروانه‌شناسی و... را بگذارید کنار. لیخندی که در حین کار بر صورت علیرضا نادری است، یک‌جور جنون است؛ ولی جنونی که در تعریف‌های زیبایی‌شناختی به‌عنوان خط سوم و زیبایی ادراک است. انگار اصل داستان زیبایی است که ما داریم در دنیای علم صحبت می‌کنیم. چون یک حس اصیل و بنیادی است و درنهایت ما یا هر کسی مثل علیرضا که این رنج را به جان می‌خرد تا زیبایی‌ها را کشف و یافته‌ها را منتشر کند.

کُن انتشار اولین کتاب درباره پروانه‌ها در سال ۱۳۴۹

وازیزک نظری، پروانه‌شناس، نیز در این نشست از مآخذ علمی و کتاب‌ها در مورد پروانه‌های ایران در طول تاریخ محیط‌زیست کشورمان سخن گفت. او بیان کرد: اولین کتابی که تحت‌عنوان پروانه‌های ایران چاپ شده، نوشته جواد هاشمی‌تقرشی است که سال ۱۳۴۹ منتشر شد. او حدود ۴۰ تا ۵۰ پروانه را در این کتاب معرفی می‌کند که در حومه تبریز مشاهده کرده بود. به‌گفته نظری، از سال ۴۹ تا کتاب بعدی که در سال ۸۲ منتشر شد، کتاب دیگری در این زمینه نداریم. او ادامه داد: البته مقالات بسیاری چاپ شد که آنها را جمع‌آوری و در کتابی تحت‌عنوان پروانه‌های ایران منتشر کردم. بعدتر دوست عزیزم علیرضا نادری کتاب‌های بعدی را به همت خود منتشر کرد. به‌عنوان مثال، سال ۱۳۹۱ او کتاب راهنمای میدانی کوچک چاپ کرد که به‌روزشده کتاب من بود. در سال ۹۲ همکاری بین علیرضا نادری و پروانه‌شناسان معتبر جهان تحت‌عنوان پروانه‌های ایران و عراق چاپ شد و این درواقع بهترین کتابی است که تا امروز منتشر شده است. درنهایت، آخرین کتابی که آقای نادری چاپ کردند، سال ۹۸ راهنمای میدانی دیگری بود. اهمیت این‌گونه کتاب‌ها بسیار مشخص است، ما در علم زیست‌شناسی و علوم دیگری در این دست نمی‌توانیم پیشرفت‌ی داشته باشیم تا زمانی که این‌چنین کتاب‌ها منتشر نشوند.

کُن چند نفر مثل علیرضا نادری داریم

مجید غضنفری، روزنامه‌نگار، در این نشست درباره رویکرد سازمان حفاظت محیط‌زیست در حفظ گونه‌ها صحبت کرد. او گفت: فرق یوزپلنگ ما با فرق پروانه‌مان چیست؟ اگر از جنبه علمی و فنی بخواهیم نگاه کنیم، در دهه‌های گذشته تلاش کردیم تا یوزپلنگ را احیا کنیم؛ اما آیا موفق بودیم؟ جواب منفی است! ما متأسفانه ما موضوع حفاظت از سایر گونه‌ها چندان کاری انجام ندادیم و می‌توان گفت درباره حشرات و پروانه‌ها کم‌کاری اتفاق افتاده است. سازمان محیط‌زیست چند نفر مثل علیرضا نادری را تربیت کرده که بتوانند همراه خود او کار انجام دهند؟ ما چقدر در این عرصه باید ضرر و زیان ببینیم و راه‌های رفتن را چندباره برویم؟ تلاش‌های شخصی هم بیشتر در عرصه معرفی است نه اینکه قدرتی برای دخالت در حوزه مراقبت و محافظت داشته باشد؟ و من نگران می‌شوم که اگر امثال علیرضا نادری را نداشته باشیم، راه به کجا خواهیم برد؟ امیرحسین بختیاری، مدیر نشر ایرانشناسی، نیز در این نشست گفت: کتاب پروانه‌ها از مجموعه کتاب‌های راهنمای میدانی است. سال ۹۱ بود که اولین صحبت‌ها با آقای نادری انجام شد. یادم است که یک ماه تمام از صبح تا ساعت ۱۲ شب می‌نشستم و در مورد ساختار کتاب حرف می‌زدیم. آن زمان مطرح شد که آن را با عنوان راهنمای میدانی منتشر کنیم. امروز کتاب دیگری را به همت آقای نادری چاپ می‌کنیم که کتاب نریتان است و برای محتوای از کلکسیون شخصی آقای نادری استفاده می‌کنیم.

خبر

روزهای آلوده تهران امسال بیشتر از سال قبل شد

مقایسه اطلاعات شرکت کنترل کیفیت هوای تهران نشان می‌دهد در سال جاری تعداد روزهای با هوای پاک و قابل‌قبول کاهش یافته و به تعداد روزهای آلوده تهران افزوده شده است. به‌گزارش ایبسا، براساس اطلاعات شرکت کنترل کیفیت هوای تهران، تهرانی‌ها از ابتدای سال جاری منتهی به ۲۵ دی‌ماه، پنج روز هوای پاک و ۱۷۹ روز هوای قابل‌قبول را تنفس کرده‌اند که در مجموع ۶۱ درصد از روزهای امسال هوا در شرایط مطلوب قرار داشته است.

سال گذشته منتهی به ۲۵ دی‌ماه هوای تهران ۹ روز در شرایط پاک و ۱۹۸ روز در شرایط قابل‌قبول قرار داشت که در مجموع ۶۸ درصد از روزهای سال ۱۴۰۲ را شامل می‌شود. میانگین کیفیت هوای پایتخت در سال جاری ۱۰۰ روز در شرایط ناسالم برای گروه‌های حساس و ۱۷ روز در شرایط ناسالم برای همه ثبت شد که ۳۹ درصد از روزهای سال را تشکیل می‌دهد. سال گذشته تا ۲۵ دی‌ماه تهرانی‌ها هوای آلوده کمتری را تجربه کردند؛ چراکه میانگین کیفیت هوا ۸۲ روز در شرایط ناسالم برای گروه‌های حساس و ۱۲ روز در وضعیت ناسالم برای همه بود و در مجموع ۳۲ درصد از این بازه زمانی را شامل می‌شد.

درحالی هوای تهران در سال جاری روزهای خوبی را سپری نکرده است و تهرانی‌ها از ۱۴ دی‌ماه هوای مطلوب به خود ندیده‌اند که مطالعات نشان می‌دهد ۵۹ درصد از آلودگی هوای تهران ناشی از منابع متحرک مانند خودروها و موتورسیکلت‌ها و ۴۱ درصد آن مربوط به منابع ساکن است. اولویت برای کاهش آلودگی هوای پایتخت توسعه حمل‌ونقل عمومی و از رده خارج کردن خودروهای فرسوده است، اما در کنار آن سایر منابع آلاینده مثل آلاینده‌های واحدهای غیرمجاز و صنفی را باید در نظر بگیریم. بنابراین، یکی از راهکارهای محدود کردن چنین فعالیت‌های آلاینده‌ای در استان‌ها و کلانشهرهایی مثل تهران است.

شاخص کیفیت هوا (AQI) به شش دسته اصلی تقسیم بندی می‌شود. براساس این تقسیم‌بندی از عدد صفر تا ۵۰ هوا «پاک»، از ۵۱ تا ۱۰۰ هوا «قابل‌قبول با متوسط»، از ۱۰۱ تا ۱۵۰ هوا «ناسالم برای گروه‌های حساس»، از ۱۵۱ تا ۲۰۰ هوا «ناسالم»، از ۲۰۱ تا ۳۰۰ هوا «بسیار ناسالم» و از ۳۰۱ تا ۵۰۰ شرایط کیفی هوا «خطرناک» است.

بهمن ایزدی: ما تعادل محیطی را بهمین زده‌ایم و همین باعث شده است بال‌رنگی‌هایمان در آستانه انقراض قرار بگیرند

امیرحسین بختیاری: امروز کتاب دیگری را به همت آقای نادری چاپ می‌کنیم که کتاب نریتان است و برای محتوای از کلکسیون شخصی او استفاده می‌کنیم

نوبت دوم
سازمان ثبت‌اسناد و املاک کشور
اداره کل ثبت‌اسناد و املاک استان خراسان رضوی
اداره ثبت‌اسناد و املاک حوزه ثبت ملک تربت‌حیدریه

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی آگهی متوقف ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ این‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی برابر رای شماره ۱۴۰۲۰۳۰۶۰۶۱۳۳۶۱ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک تربت‌حیدریه تصرفات مالکانه بلاعارضه متقاضی آقای علی مرادی فرزند خاتلی به شماره شناسنامه ۲ صادره از تربت‌حیدریه در شش‌دانگ یکپار ساختمان به مساحت ۱۷۲۰۸۰ مترمربع قسمتی از پلاک شماره ۱۰۸ فرعی از اراضی ضلع‌الین سفلی پلاک ۱۲۶ اصلی دهستان اربعه واقع در خراسان رضوی بخش یک حوزه ثبت ملک تربت‌حیدریه خریداری مع‌الوصافه از مالک رسمی محمدابراهیم عدواتی محرز گردیده است؛ لذا به‌منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می‌شود درصورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم پس از اخذ رسید طرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم باشند، اعتراض داخداوست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

سید امین موسوی – رئیس ثبت‌اسناد و املاک
تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۲/۱۱/۱۱
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۲/۱۱/۲۷
م تلف: ۷۷۴
شناسه آگهی: ۱۸۵۵۵۹۱

آگهی مزایده اموال غیر منقول موضوع پرونده اجرایی کلاسه ۱۴۰۰۰۱۳۸

متعهده: بانک کشاورزی عنبرآباد **راهن: رضا سالاری** **متعهد: رضا سالاری**

به موجب پرونده اجرایی کلاسه فوق له بانک کشاورزی علیه رضا سالاری شش‌دانگ یک باب خانه پلاک ۴۵۲ فرعی از ۴۹ اصلی بخش ۴۵ کرمان، طبق سند رهتی شماره ۴۹۹۶۱ دفترخانه استاد رسمی شماره ۶۹ شهر جیرفت استان کرمان به دلیل عدم ایفای تعهدات بدهکار در این اداره تشکیل، پس از اجرای تشریفات قانونی به مرحله مزایده رسیده و در مرحله ارزیابی املاک فرزند دادعلی واقع در شهرستان عنبرآباد خلیابان شهید مطهری کوچه شماره ۷ می‌باشد. مساحت ۱۲۰ مترمربع از عرصه مذکور در طرح تعریفی خلیابان شهید مطهری قرار دارد. ملک با ارزش عرصه جبهه اول باقیمانده به متراز ۱۳۵ متر مربع مبلغ ۲۷،۰۰۰،۰۰۰ ریال برآورد می‌گردد. ارزش عرصه جبهه دوم به متراز ۱۰۶۸ متر مربع مبلغ ۱۸،۵۵۰،۰۰۰ ریال برآورد می‌گردد. ارزش حصارکشی، محوطه سازی و امتیازات آب و برق جمعا مبلغ ۳،۸۰۰،۰۰۰ ریال برآورد می‌گردد. مجموع قیمت عرصه و اعیان، حصارکشی، محوطه سازی و امتیازات آب و برق در صورت عدم هرگونه بدهی به مبلغ ۴۸،۹۵۶،۰۰۰ (چهل و هشت میلیارد و نهصد و پنجاه و شش میلیون) ریال تعیین می‌گردد. جهت بازرسی خریداران و متقاضیان می‌رساند نشانی مندرج در متن آگهی مراجعه نموده و پس از اطلاع کامل از کم و کیف آن از ساعت ۹ الی ۱۲ چهارشنبه مورخ ۱۴۰۳/۱۱/۱۰ در اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان عنبرآباد واقع در بلوار شهید بهشتی جنب شهرداری واقع در بلوار شهید شریعتی مشاهده نمایند. جهت بازرسی ملک مورد مزایده می‌توانند به نشانی مندرج در متن آگهی مراجعه نموده و پس از اطلاع کامل از کم و کیف آن از ساعت ۹ الی ۱۲ چهارشنبه مورخ ۱۴۰۳/۱۱/۱۰ در اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان عنبرآباد واقع در بلوار

آگهی مزایده اموال غیر منقول موضوع پرونده اجرایی کلاسه ۱۴۰۰۰۱۳۷

متعهده: بانک کشاورزی عنبرآباد **راهن: حوا شهدادنژاد** **متعهد: رضا سالاری**

به موجب پرونده اجرایی کلاسه فوق له بانک کشاورزی علیه رضا سالاری و حوا شهدادنژاد شش‌دانگ یک باب ساختمان مشتمل بر طبقات فوقانی پلاک ۱۰۵۷ فرعی از ۴۹ اصلی بخش ۴۵ کرمان، طبق سند رهتی شماره ۴۹۹۷۴ دفترخانه اسناد رسمی شماره ۶۹ شهر جیرفت استان کرمان به دلیل عدم ایفای تعهدات بدهکار در این اداره تشکیل، پس از اجرای تشریفات قانونی به مرحله مزایده رسیده و در مرحله ارزیابی املاک با تمامی منسوبات و متعلقات و مستحقات، طبق گزارش شماره ۱۳۰۴۶۶ مورخ ۱۴۰۳/۰۸/۱۱ به شرح ذیل ارزیابی گردیده ؛ ملک مد نظر تحت پلاک ثبتی ۱۰۵۷ فرعی از ۴۹ اصلی بخش ۴۵ کرمان بوده و در شهر عنبرآباد خلیابان شهید مطهری جنب مسجد جامع و در مختصات ۵۸۳۰۰۹-۵۸۳۰۱۵ واقع شده است. مساحت عرصه ۳۱۷/۴ مترمربع و کاربری آن تجاری است. مالکیت مطابق دفتر املاک شهدادنژاد می‌باشد. به نام حوا شهدادنژاد می‌باشد. اعیانی مشتمل بر یک واحد ساختمانی سه طبقه (همکف، اول و دوم) اسکلت فلزی می‌باشد که طبقه دوم آن به صورت سقف سبک و مابقی به صورت طاق ضربی اجرا شده است. سازه موجود از سمت شمال متصل به سازه فلزی ملک مجاور (پلاک

